

Дончо Цончев

ЖЪТВА

Истинските мъже по онова време бяха косачи. Те не жънеха прегънати като жените със сърповете и паламарките, а гордо стърчаха и в разкрач въртяха косите. Водеше най-добрият, зад него вторият на отстъп встрани и тъй нататък. Жежкия ден, в който ме взеха с тях, е един от най-паметните в живота ми.

Имах чувството, че съм получил някакъв изключителен шанс. И че съм издържал фатален изпит. Разбира се, че бях тренирал много на нашата собствена нива, но то е едно, а съвсем друго да го правиш с мъжете за надница. Бях последен, но не изостанах нито крачка. Косата ми мъгщо съскаше наред с другите. Приспособлението „кафез“, монтирано в долния край на косилото, прибираще откоса и житото лягаше от лявата ми страна като ръкойка. Стелеше се зад мен житото, чучулига се прехласваше високо в небето, пот джвакаше и в цървулите ми. Усещах как тази трудна и велика думичка „мъж“ ръмжи издълбоко в мен. Бях неизказано щастлив и благодарен на Бога.

Не беше само това. Още сутринта се бях зазяпал в една от жетварките – млада и хубава като сън. От лицето виждах само очите, забрадката беше ниско над веждите, закриваше и устата ѝ. Тези очи ми стигаха. Да не говорим за шарените шалвари, тази най-вълнуваща възможна женска дреха, което разбрах сега и завинаги. Двойна сила ми даваха нейните движения. Постоянното навеждане-изправяне, смехът ѝ. Косата съскаше и святкаше в ръцете ми, житото послушно лягаше по пътя си към вършачката и хамбара. Виж сега как просто и безкрайно щастливо нещо е това животът. Разгорещеното ми тяло ликуваше, представях си сцени и положения, в които участваме двамата с нея и почти реално ги изживявах.

Дойде ред да връзваме снопите. „Случи се“ така, че тя и нейна братовчедка ми подаваха ръкойките. Няколко пъти ръцете ни се докосваха, беше влудяващо. И днес – половин век по късно – помня очите ѝ, Боже!

После натоварихме снопите високо между дългите ритли и биволският керван тежко заскърца по пътя. Вървахме яко уморени. Неземната ми хубавица се бе хванала за една от клемиите на колата. Разбира се, че не откъсвах поглед от нея, затова мисля, че пръв видях как главината на колелото набира и засуква шалварите ѝ. Преди да успее да извикам и да изтичам нататък, тя в ужас задърпа шалварите си нагоре. И падна. А те се смъкнаха все повече. Момичето се огъваше и търкаляше без никаква мисъл освен налудната идея да прикрие голотата си.

Кой я беше учил на това? Защо? И как ли? Вече нямаше време за въпросите ми, които идваха като от картеница. Представих си как

тежката кола със снопите минава през нея, тя умира на място и никога няма да я докосна. Тя трябваше да има мъж, тази невероятна красавица, да му нареди деца, да дундурка внуци на пейката пред къщи.

Не слушаше инстинкта си момичето, а все тъй се бореше с шалварите, то беше подчинено на нещо друго, сатанински ужасно.

Да съм бил на четиринадесет години тогава, тя да е била на не повече от шестнайсет. Знаех, че ще ме изчака малко, поне до казармата, аз съм човекът за нея, това го чувах отвътре.

Вече я дърпах със страшна сила, две жени ми пречеха, те се опитваха не да я измъкнат, а метнаха кърпа да прикриват голотата ѝ. И двама мъже усетих до себе си – след миг тя беше в ръцете ни. Високо вдигната, гола от кръста надолу, като бебе, което току-що са изкъпали и го вдигат над коритото.

Уви, това е картина от фантазиите ми в детските години напред.

Колелото на тежката биволска кола вече бе минало през шията ѝ, когато я измъкнахме. Нанизът пендари беше разкъсан и кървав.

Погребаха я с най-големи почести. Цялото село я изпрати.

След време в бръснарницата чувах от старците с чалмите, че сега тя е в покоите на самия Аллах. Той си я бил избрал, та затуй... Сетих се за нашия Тангра, бях чел, че той също правел така.

И лишен от логиката на боговете, още тогава започнах да подозирам не самите тях, а онези, които ни ги разясняват.

КРАЙ

© Дончо Цончев

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3528>]